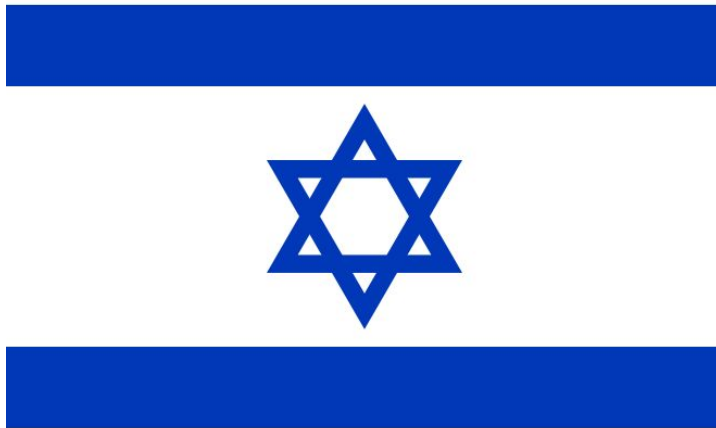
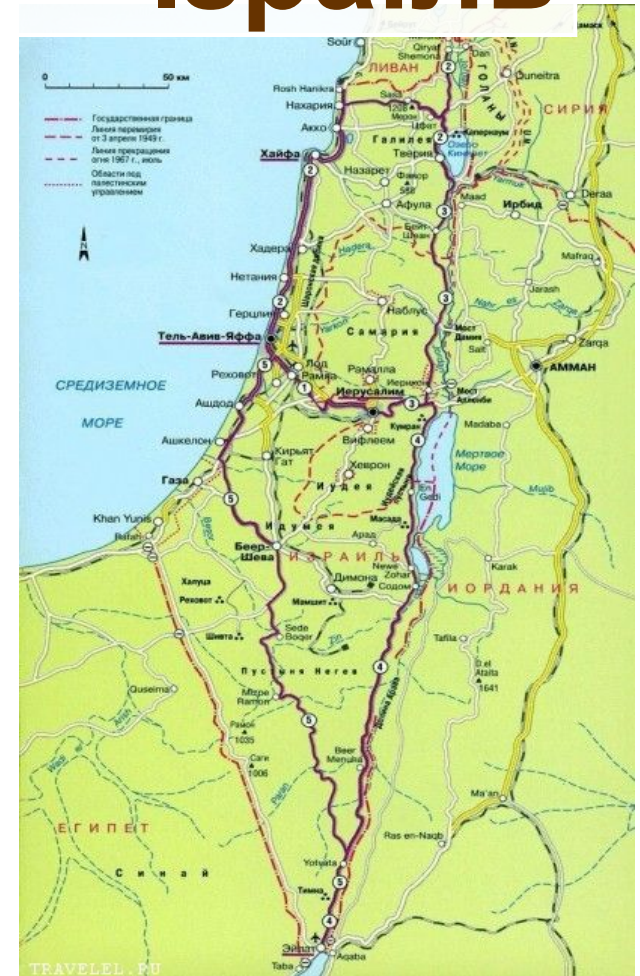

Створення держави Ізраїль. Близькосхідна проблема

Створення держави Ізраїль

- Процес створення сучасного Ізраїлю почався з появи руху політичного сіонізму в 1897 році і завершився вже після проголошення 14 травня 1948 року Декларації незалежності та перемогою в війні за незалежність до середини 1949 року

Історичні

передумови

- Серед євреїв, що жили в діаспорі завжди було сильне прагнення повернутись до Сіону. Перша хвиля еміграції відома як “перша алія” почалась в 1881 році, коли євреї були змушені рятуватись втечею від погромів в Східній Європі

Політика сіонізму.

- Сіонізм - рух який виступав проти дискримінації і гноблення, приниження і погромів євреїв.
- Засновником політичного сіонізму вважається Теодор Герцль. В 1896 році Герцль опублікував свою книгу «Єврейська держава», в якій виклав своє бачення майбутнього єврейської держави.

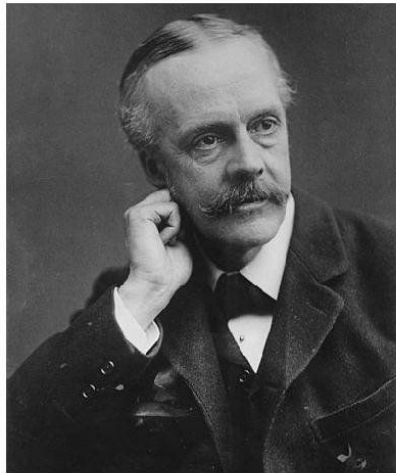

«Базельська програма»

- В 1897 році Герцль керував першим Світовим єврейським конгресом в Базелі, де була заснована Всесвітня сіоністська організація (ВСО). «Базельська програма», що визначила мета міжнародного сіонізму як створення «притулку» для єврейського народу в Палестині, стала першою історичною віхою ізраїльської державності.
- Значення «Базельської програми» була в тому, що вона фактично поставила крапку в дискусії про місцезнаходження майбутнього єврейської держави, а саме в Палестині

Декларація Бальфура

- Важливою подією в боротьбі євреїв за створення власної держави стала так звана Декларація Бальфура. Якщо до початку Першої світової війни багато сіоністів орієнтувалися на Туреччину і Німеччину, то до 1915 — 1916 років неформальний політичний центр сіонізму перемістився в Великобританію.

Arthur James Balfour (1848-1930)

Foreign Office,
November 2nd, 1917.

Dear Lord Rothschild,

I have much pleasure in conveying to you, on behalf of His Majesty's Government, the following declaration of sympathy with Jewish Zionist aspirations which has been submitted to, and approved by, the Cabinet

"His Majesty's Government view with favour the establishment in Palestine of a national home for the Jewish people, and will use their best endeavours to facilitate the achievement of this object, it being clearly understood that nothing shall be done which may prejudice the civil and religious rights of existing non-Jewish communities in Palestine, or the rights and political status enjoyed by Jews in any other country"

I should be grateful if you would bring this declaration to the knowledge of the Zionist Federation.

A handwritten signature in dark ink, which appears to read "Arthur James Balfour". The signature is written in a cursive style with a small heart-like flourish above the name.

The Balfour Declaration

Декларація Бальфура

- 2 листопада 1917 року секретар закордонних справ Великобританії Артур Бальфур направив офіційний лист лордові Уолтеру Ротшильду, представнику британської єврейської громади, для передачі Сіоністської федерації Великобританії. У ньому стверджувалося, що Британія «дивиться *позитивно на заснування в Палестині національного дому для єврейського народу*». У відповідь на підтримку Великобританією створення «єврейського дому» в Палестині, єврейські добровольці-сіоністи сформували «Єврейський легіон», який надав британським військам допомогу в завоюванні Палестини.
- У лютому 1918 року про свою згоду з «Декларацією» заявила Франція, 9 травня — Італія, 31 серпня того ж року її схвалив президент США Вільсон, а потім, 30 червня 1922 року, конгрес США.

План ООН по розділу Палестини

- В 1947 році британський уряд заявив про своє бажання відмовитися від мандата на Палестину, аргументуючи це тим, що воно не здатне знайти прийнятне рішення для арабів і євреїв. ООН 29 листопада 1947 року прийняла план розділу Палестини
- Згідно з цим планом Єрусалим мав стати міжнародним містом під управлінням ООН, щоб не допустити конфлікту за його статусу.

Проголошення незалежності і визнання Єврейської держави

- Прийняття ООН плану розділу Палестини викликало різку негативну реакцію як палестинських арабів, так і в цілому в арабському світі. Сутички між єврейськими і арабськими збройними формуваннями стали переростати в повномасштабні військові зіткнення і британська влада не в змозі були перешкодити цьому. Обидві протиборчі сторони посилено закуповували озброєння і мобілізували населення. Єврейські і арабські воєнізовані формування прагнули до максимального захоплення території та контролю над комунікаціями, заняття ключових пунктів відразу ж після відходу британських військ.
- 12 травня 1948 року відбулося історичне засідання Народного правління (тимчасового органу управління ішува) для розгляду заяви держсекретаря США Джорджа Маршалла, в якому він вимагав відкласти проголошення держави і оголосити припинення вогню на 3 місяці
- Заслухавши думку військових керівників Ізраеля Галілі та Ігаеля Юдіна Народне правління 6 голосами проти 4 за участю 10 з 13 членів прийняло рішення відхилити пропозицію США
- Єврейська держава була проголошена 14 травня 1948 року в будівлі музею на бульварі Ротшильда в Тель-Авіві , за один день до закінчення британського мандата на Палестину

БЛИЗЬКОСХІДНА проблема

- **Основні етапи конфлікту:**
- Арабо-ізраїльська війна 1947-48 років (Війна за незалежність)
- Суецька війна 1956 року
- Шестиденна війна 1967 року
- Війна на виснаження 1970 року
- Сирійсько-Йорданська криза (громадянська війна в Йорданії) 1970-1971 років
- Війна Судного дня (Йом Кіпур) 1973 року
- Громадянська війна в Лівані (1975-1990)
- Ірано-Іракська війна 1980-1988 років
- Ліванська війна 1982 року
- Конфлікт в південному Лівані 1982-2000 років
- Перша палестинська інтифада 1987-1993 років
- Війна в Перській затоці 1990-1991 років
- Друга палестинська інтифада 2000-2006 років
- Війна в Іраку 2003-2006 років
- Ліванська криза 2006 року